

Sygn. akt I AGa 149/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Dobrowolski (spr.)
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Bieńkowska SSA Dariusz Małkiński
Protokolant	:	Łukasz Patejuk

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r. w Białymstoku na rozprawie

sprawy z powództwa **R. M.**

przeciwko **(...) Spółce z o.o. w J.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 21 maja 2018 r. sygn. akt V GC 277/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że powództwo oddala;

II. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i w tym zakresie postępowanie umarza

III. oddala apelację powoda w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód R. M. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. w J. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. I ACa 279/16, na podstawie którego zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 149.873,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Według powoda objęte tytułem wykonawczym zobowiązanie zostało wykonane z chwilą wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie. Pozwana spółka z tą chwilą za pomocą tego wyroku może wykazać swoje prawo do wypłaty środków znajdujących się w depozycie sądowym złożonym przez generalnego wykonawcę (...) w O. w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, które toczyło się przed Sądem Rejonowym w Olsztynie I Wydział Cywilny za sygn. Ns 706/13. Strony, będące podwykonawcami łączyła umowa o roboty budowlane, w wyniku której pozwany wystawił powodowi fakturę na kwotę 358.577,25 zł. Powód odmówił zapłaty w wysokości 266.176,27 zł i o taką kwotę zawiśł spór przed Sądem Okręgowym w Szczecinie. Generalny wykonawca - zamawiający(...) w O., nie zdecydował się na zapłatę faktury wystawionej na niego przez powoda ponieważ nie chciał narazić się na obowiązek podwójnej płatności, co mogłoby mieć miejsce, gdyby zapłacił należność powodowi, a ten z kolei nie zapłaciłby należności pozwanemu, który mógłby pozwać zarówno zamawiającego jak i powoda na zasadzie odpowiedzialności solidarnej.

Powód wskazał, że z chwilą wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie jego zobowiązanie w postaci obowiązku zapłaty zasądzonej na rzecz pozwanego kwoty zostało wykonane, a tym samym egzekucja przeciwko niemu nie powinna się toczyć co do tej kwoty. W toku postępowania egzekucyjnego doszło do zajęcia wierzytelności uprawnionego oraz rachunku bankowego. Pozwany wystąpił z wniosku o wydanie przedmiotu świadczenia z depozytu sądowego, a następnie skierował przeciwko powodowi egzekucję co do tej kwoty.

Pozwany (...) sp. z o.o. w J. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Zaprzeczył aby był wierzycielem (...) Sp. z o.o. , zarówno jako wierzyciel samodzielny jak i wierzyciel solidarny. W szczególności spółka (...) nie była dłużnikiem pozwanego z tytułem realizacji umowy jaka łączyła strony. Złożenie świadczenia do depozytu sądowego odniosło skutek jedynie wyłącznie pomiędzy powodem a tą spółką. Pozwany przyznał, że wystąpił w wnioskiem o wydanie świadczenia z depozytu sądowego, lecz jeśli dokonał jego odbioru to nie jako wierzyciel składającego depozyt.

Pismem procesowym z dnia 9 kwietnia 2018 r. powód zmodyfikował powództwo cofając je co do kwoty 146.342,31 zł bez zrzeczenia się roszczenia i wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności prawomocnego wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. I ACa 279/16, co do punktu I tego wyroku w zakresie kwoty 3.531,27 zł. W pozostałym zakresie wnioski pozwu podtrzymał. Powód wskazał, że w dniu 23 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny postanowił wydać na rzecz pozwanego z depozytu sądowego kwotę 210.229,52 zł. Pozwany otrzymaną kwotę zaliczył w pierwszej kolejności na spłatę całości skapitalizowanych odsetek na dzień 24 listopada 2017 r., pozostałą zaś część na kwotę 146.343,31 zł na poczet należności głównej. Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 maja 2018 r. uwzględnił powództwo w ten sposób, że pozbawił wykonalności przedmiotowy tytuł wykonawczy co do kwoty 3.531,27 zł, w pozostałej części powództwo oddalił i obciążył powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Według ustaleń tego Sądu dnia 5 grudnia 2012 r. strony zawarły umowę o roboty budowlane, której przedmiotem było wykonanie przez pozwanego na rzecz powoda kompletnych instalacji słaboprądowych: instalacji SAP, instalacji (...) i instalacji RTV w hipermarkecie (...) w ramach zadania (...) w Ł.. Generalnym wykonawcą było (...) Podwykonawcą spółki (...) był pozwany. W wyniku realizacji umowy pozwany wystawił powodowi fakturę na kwotę 358.577,25 zł. Powód odmówił zapłaty w zakresie kwoty 266.176,27 zł.

W dniu 25 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie I Ns 706/13 z wniosku(...) w O. z udziałem stron niniejszego procesu, zezwolił wnioskodawcy na złożenie do depozytu sądowego kwoty 266.176,27 zł tytułem wynagrodzenia z wykonane roboty budowlane, która podlegała wypłaceniu dla uczestnika ad. 1 lub ad.2 po wykazaniu przez jednego z nich prawa do wierzytelności.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 lipca 2017 r. sygn. I ACa 279/16 został zasądzona od R. M. na rzecz spółki (...) kwota 149.873,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2013 r. tytułem kary umownej za nieterminowe wykonanie prac.

W dniu 10 sierpnia 2017 r. pozwany wystąpił do Sądu Rejonowego w Olsztynie o wydanie kwoty z depozytu sądowego.

W dniu 4 września 2017 r. na wniosek pozwanego została wszczęta egzekucja przeciwko powodowi na podstawie tytułu wykonawczego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. I ACa 279/16.

Postanowieniem z dnia 23 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie I Ns 564/17 postanowił wydać spółce (...) kwotę 210.229,52 zł jako wierzycielowi z tytułu wykonawczego obejmującego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie dnia 3 grudnia 2015 r. sygn. VIII GC 282/13, zmienionego w/w wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 lipca 2017 r., opatrzonego klauzulą wykonalności tego Sądu z dnia 31 lipca 2017 r.

Pozwany otrzymaną kwotę zaliczył w postępowaniu egzekucyjnym na spłatę całości skapitalizowanych odsetek na dzień 24 listopada 2017 r. w wysokości 63.887,21 zł, pozostała część kwoty, tj. 146.342,31 zł, zaliczył na poczet należności głównej. Egzekwowana wierzytelność została ograniczona do kwoty 3.531,27 zł.

Sąd Okręgowy przytoczył treść na art. 840 § 1 pkt 2 kpc oraz twierdzenia powoda, że żądanie wyegzekwowania na podstawie kwestionowanego wyroku wskazanej kwoty jest bezpodstawne, gdyż kwota stanowiąca zapłatę za wykonane prace została złożona do depozytu sądowego przez zamawiającego w związku z brakiem porozumienia co do rozliczeń pomiędzy powodem i pozwanym.

W ocenie Sądu Okręgowego, taki właśnie był cel i „zamyśl” złożenia świadczenia pieniężnego do depozytu sądowego. Analiza zarzutów zawartych w treści odpowiedzi na pozew wskazuje na niekonsekwencję pozwanego, który z jednej strony zaprzeczał, że był podwykonawcą spółki (...) Sp. z o.o., a z drugiej strony wskazywał, że na podstawie umowy był podwykonawcą. Ponadto treść ustaleń wynikających z prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wskazuje na charakter odpowiedzialności inwestora i generalnego wykonawcy w trybie art. 647¹ § 1 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego norma prawna wynikająca z art. 467 pkt. 3 k.c. nie definiuje pojęcia sporu, chociaż zawęza do elementu stosunku zobowiązaniowego, jakim jest podmiot. Z faktu użycia przez ustawodawcę słowa wierzyciel, wynika potrzeba szerokiego traktowania tego kryterium poprzez odniesienie do wierzyciela jako strony stosunku zobowiązaniowego, jak i wierzyciela będącego jednym z dwóch lub kilku podmiotów po stronie stosunku zobowiązaniowego. Zatem intencją spółki (...) składającej przedmiot świadczenia do depozytu, było zwolnienie się z obowiązku zapłaty stronom niniejszego postępowania, które po zakończeniu sporu (postępowanie przed Sądem Okręgowym w Szczecinie), miały dokonać rozliczenia wzajemnych roszczeń, które pozostawały w związku z jej zamówieniem.

W ocenie Sądu Okręgowego nieprawidłowe było wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez pozwanego wobec możliwości zaspokojenia się z kwoty depozytu sądowego. Skutkowało to koniecznością pozbawiania wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 lipca 2017 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną w dniu 31 lipca 2017 r. co do punktu I tego wyroku do kwoty 3.531,27 zł wobec zaspokojenia się przez pozwanego co do kwoty 146.342,31 zł na podstawie art. 840 § 2 kpc.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy powództwo oddalił, bowiem powód cofnął powództwo co do kwoty 146.342,31 zł bez zrzeczenia się roszczenia, a pozwany kwestionując zasadność powództwa nie wyraził zgody na przedmiotowe cofnięcie w trybie art. 203 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd ten orzekł na podstawie art. 98 kpc. Apelacje od tego wyroku wniosły obie strony. Powód zaskarżył ten wyrok w części oddalającej powództwo i orzekającej o kosztach procesu i zarzucił naruszenie:

a) art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie umorzenia postępowania, co do cofniętego przez powoda żądania, a w konsekwencji oddalenie powództwa i uznanie powoda za przegrywającego sprawę,

b) art. 203 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że dla cofnięcia pozwu przed rozpoczęciem rozprawy wymagane jest zezwolenie pozwanego,

c) art. 203 § 3 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu przez sam fakt kwestionowania powództwa, co jednak podnoszone jest jedynie jako kwestia dodatkowa, bowiem dla cofnięcia pozwu dokonanego przez powoda przepisy prawa w ogóle nie wymagają zezwolenia pozwanego,

d) art. 816 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przy dokonywaniu oceny przyczyn cofnięcia pozwu przez powoda bez zrzeczenia się roszczenia, kiedy to gdyby Sąd zastosował ten przepis, doszedłby do przekonania, że w przypadku dobrowolnego spełnienia świadczenia, co miało miejsce w niniejszej sprawie, komornik sądowy winien zwrócić, a nie pozostawić w aktach tytuł wykonawczy, który w dalszej kolejności mógłby zostać ponownie wykorzystany przez wierzyciela mimo tego, że ten świadczenie otrzymał, a dłużnik nie mógłby z uwagi na materialne skutki zrzeczenia się roszczenia zwalczać powództwem takiej egzekucji,

e) art. 98 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód jest przegrywającym sprawę, a w konsekwencji przyznanie kosztów postępowania pozwanemu, podczas gdy przy uwzględnieniu okoliczności, że powództwo zostało wszczęte dla celowej obrony, a na dzień jego wytoczenia roszczenie było w pełni uzasadnione, Sąd I instancji powinien zasądzić koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa procesowego, na rzecz powoda w pełnej wysokości, tym bardziej, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do zrzeczenia się roszczenia z uwagi na to, że wierzyciel byłby posiadaczem tytułu wykonawczego, jaki w dalszej kolejności mógłby zostać ponownie wykorzystany,

f) art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której roszczenie powoda zostało uwzględnione przez Sąd I instancji co do zasady, powództwo zostało wniesione dla celowej obrony praw powoda z uwagi na niewłaściwą postawę pozwanego, zaś cofnięcie pozwu co do części żądania bez zrzeczenia się roszczenia i bez zgody pozwanego oparte było o obowiązujące przepisy prawa, zaś Sąd I instancji pomimo tych okoliczności uznał powoda za przegrywającego sprawę i obciążył go kosztami postępowania w całości,

g) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem normy tego przepisu z uwagi przede wszystkim na niewyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej oddalenia powództwa w zakresie objętym cofnięciem pozwu oraz ustalenia, że dla skutecznego cofnięcia pozwu w niniejszej sprawie wymagana była zgoda pozwanego i to rozumiana przez Sąd I instancji jako kwestionowanie zasadności powództwa, a nie konkretne oświadczenie w tym przedmiocie, czym w rezultacie Sąd I instancji uniemożliwił powodowi dokonanie oceny toku wyводу prowadzącego do wydania zaskarżonego wyroku.

Na podstawie tych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez umorzenie postępowania w zakresie kwoty 146.342,31 zł, co do której skutecznie cofnął pozew, oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje. Natomiast pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części uwzględniającej powództwo zarzucając:

a) sprzeczność istotnych ustaleń sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału, a w szczególności protokołu posiedzenia sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24.04.2014r sygn. VGCps 17/14 przez przyjęcie, że pozwany był podwykonawcą (...) i tym samym (...)składając kwotę do depozytu sądowego działał jako dłużnik pozwanego,

b) sprzeczność istotnych ustaleń sądu I instancji z treścią zebranego materiału dowodowego w szczególności umowy nr (...), faktury (...) oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 31.07.2017r w sprawie I ACa 279/16 przez przyjęcie, że (...)wraz z powodem było dłużnikiem solidarnym pozwanego w oparciu o art. 647⁽¹⁾ § 1 k.c.

c) naruszenie przepisów prawa procesowego a szczególności art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wyprowadzenia z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie logicznych wniosków, przez pominięcie treści zeznań prezesa zarządu(...) zawartych w protokole protokołu posiedzenia sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24.04.2014 r. sygn. VGCps 17/14, z których jednoznacznie wynika brak podstaw odpowiedzialności (...) wobec pozwanego w oparciu o art. 647⁽¹⁾ § 1 k.c.

d) naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów w oparciu o które Sąd ustalił, że pozwany był podwykonawcą (...) oraz, że (...) było dłużnikiem pozwanego w oparciu o art. 647⁽¹⁾ § 1 k.c.

e) naruszenie przepisów prawa procesowego a w szczególności art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej do uznania, że złożenia kwoty do depozytu sądowego przez (...) wywołało skutek w postaci zwolnienia powoda z długu wobec pozwanego, w sytuacji gdy składającym depozyt nie był dłużnikiem pozwanego,

f) naruszenie prawa materialnego - art. 470 w zw. 467 k.c. przez jego wadliwe zastosowanie w sytuacji gdy, składający kwotę do depozytu nie jest dłużnikiem pozwanego i nigdy w tym zakresie nie miał wątpliwości,

g) naruszenie prawa materialnego - art. 470 k.c. w zw. z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że złożona kwota do depozytu sądowego przez dłużnika powoda jest zdarzeniem skutkującym wygaśnięciem zobowiązania powoda wobec pozwanego.

Na podstawie tych zarzutów pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Zdaniem Sądu Apelacyjnego obie apelacje zasługują na uwzględnienie. W apelacji powoda uzasadniony okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. przez zaniechanie umorzenia postępowania co do cofniętego przez niego roszczenia, a w dalszej kolejności oddalenie powództwa. Z przebiegu postępowania przed Sądem Okręgowym wynika, że strona powodowa pismem procesowym z dnia 9 kwietnia 2018 r., jeszcze przed terminem pierwszej (jedynej) rozprawy, cofnęła powództwo co do kwoty 146.342,31 zł bez zrzeczenia się roszczenia oraz popierała je w pozostałym zakresie (k. 227). Także na rozprawie w dniu zawodowy pełnomocnik powoda oświadczył, że w powołanym piśmie procesowym cofnął powództwo we wskazanym zakresie bez zrzeczenia się roszczenia (k. 251). Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe oświadczenia strony powodowej jest jednoznaczne i stanowi ono wyraz realizacji wynikającego z zasady rozporządzalności uprawnienia procesowego określonego w art. 203 § 1 k.p.c. Znamienne jest, że także strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 24 kwietnia 2018 r. kwalifikuje oświadczenie drugiej strony jako cofnięcie pozwu (k. 235). Wreszcie należy wskazać na konsekwencję strony powodowej, która w trakcie całego postępowania, a więc także w trakcie postępowania apelacyjnego, stanowczo twierdziła o cofnięciu żądania i powoływała się na art. 203 § 1 k.p.c., to należy przyjąć, że dokonała czynności procesowej przewidzianej w tym przepisie. Wniosku tego nie podważa stanowisko pozwanego, który dyspozycję drugiej strony utożsamiał z ilościowym ograniczeniem powództwa w rozumieniu art. 193 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego oświadczenie strony powodowej było zdecydowane, a następnie konsekwentnie podtrzymane. Wyraźnie odwołuje się ono do instytucji przewidzianej w art. 203 § 1 k.p.c., a nie w art. 193 § 1 k.p.c. Decydujące znaczenie w tym względzie ma stanowisko jego autora, który wielokrotnie i pierwszoplanowo użył określenia o cofnięciu żądania. Zatem należało przyjąć, że miał na uwadze wyłącznie tę czynność procesową, zaś Sąd co do zasady był nią związany. Artykuł 203 § 1 k.p.c. przyznaje nieograniczone i wyłącznie od woli powoda zależne prawo cofnięcia pozwu do chwili rozpoczęcia rozprawy. Czas, w którym cofnięcie pozwu zależy wyłącznie od woli powoda, kończy się z rozpoczęciem rozprawy, a więc w jej wstępnej fazie postępowania. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie ponieważ dyspozycja strony powodowej o częściowym cofnięciu powództwa (*verba legis* pozwu) nastąpiła przez rozpoczęciem jedynej rozprawy przed Sądem Okręgowym. Należy też zauważyć, że w sprawie strony nie wskazały okoliczności pozwalających ocenić dyspozycję powoda za sprzeczną z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierzającą do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Sąd Apelacyjny nie doszukał się ich także z urzędu. W podanych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał za uzasadniony wskazany wyżej zarzut apelacji powoda. Skuteczne cofnięcie pozwu w całości lub w części powoduje umorzenie postępowania w cofniętej części. Dlatego na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. orzeczono jak w pkt. II sentencji wyroku. Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast środka odwoławczego powoda w części odnoszącej się do kosztów procesu w postępowaniu pierwszo-instancyjnym. Na gruncie art. 203 § 2 k.p.c. pozwany jest traktowany jak wygrywający proces, dlatego należy mu się zwrot kosztów procesu, o ile złoży wniosek. Dodatkowo w tym względzie należy zauważyć, że pozwany zrealizował sporną wierzytelność w kwocie 146.342,31 zł w

dniu 24 listopada 2017 r. (k. 232), a więc dopiero w trakcie procesu. Wyklucza to wniosek o zaspokojeniu wierzyciela przed wytoczeniem powództwa, które mogłoby być ewentualną podstawą do uznania zasadności żądania już w chwili wniesienia jego do Sądu. Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił w powyższym zakresie apelację powoda. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zasadna była też apelacja pozwanego kwestionująca wyrok Sądu Okręgowego w części uwzględniającej powództwo. Istota sporu w tym zakresie sprowadza się do tego czy złożenie przez spółkę (...) świadczenia pieniężnego dotyczącego wykonanych przez pozwanego robót do depozytu sądowego wywołało wobec niego skutek spełnienia świadczenia przewidzianego w umowie stron. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie I ACa 279/16. Mianowicie, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, orzekając o roszczeniu objętym tytułem wykonawczym Sąd Apelacyjny stwierdził, że złożenie świadczenia do depozytu nie wywołało w tej sprawie stanu zaspokojenie spółki (...), a jedynie chroniło generalnego wykonawcy przed skutkami niepewności, jakiemu podmiotowi obowiązany jest je wypłacić (k. 33 odw.). Należy także mieć na uwadze konsekwentne stanowisko pozwanej, która wielokrotnie i stanowczo twierdziła, że nie łączył ją żaden stosunek prawny ze spółką (...), uzasadniający dochodzenie roszczeń na podstawie art. 647⁵ § 5 k.c. Nota bene z okoliczności sprawy nie wynika aby podjęła ona w tym kierunku jakiegokolwiek działania stanowiące wyraz istnienia stosunku prawnego w tym układzie podmiotowym. Niesposób także w niniejszej sprawie pominąć wskazywanego w niniejszej sprawie stanowiska judykatury, według którego do wygaśnięcia zobowiązania na skutek złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego dochodzi wówczas, gdy wierzyciel dobrowolnie odbierze przedmiot świadczenia z depozytu sądowego. Taki sam skutek następuje również w sytuacji, gdy sąd w procesie o zasądzenie świadczenia ustali, że złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego było ważne w rozumieniu art. 470 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2004 r., IV CK 237/03, Lex nr 488949). Jak już wyżej o tym była wyżej mowa Sąd Apelacyjny w Szczecinie uwzględniając powództwo pozwanej spółki skierowane przeciwko powodowi przesądził, że jej roszczenie nie zostało zaspokojone. Nie rozstrzygał zaś o skuteczności złożenia przez zamawiającego przedmiotu jego świadczenia do depozytu sądowego, mimo że miał o tym wiedzę. W konsekwencji, w świetle przedstawionego stanowiska judykatury, do zaspokojenia wierzyciela mogło dojść dopiero w chwili dobrowolnego odbioru przez niego przedmiotu świadczenia z depozytu. Natomiast w odniesieniu do spornej kwoty 3.531,27 zł, z uwagi na oświadczeniu pozwanego z dnia 27 listopada 2017 r. o rozliczeniu depozytu, nie można uznać aby była ona odebrana. Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok Sądu Okręgowy w pkt 1 narusza art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. ponieważ nie zostało w sprawie wykazane aby po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie skutkujące wygaśnięciem objętego tytułem wykonawczym zobowiązania. Dlatego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił kwestionowany przez pozwaną wyrok i w tym zakresie powództwo oddalił. O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.) i § 2 pkt. 3 oraz § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U., poz. 1800 ze zm.).

(...)